

Stjepan Lovrić

U Domu umirovljenih svećenika đakovačke biskupije preminuo je 20. siječnja o. g. svećenik i glazbenik Stjepan Lovrić. Dugo je bolovao na očima, a u posljednje vrijeme nadošle su i poteškoće srca i druge starije bolesti. Iako je bio dugogodišnji bolesnik, ipak nas je sve iznenadila njegova smrt u rano siječnja jutra. Kao simpatični umirovljenik vlč. Lovrić je postao miljenik bogoslova đakovačke bogoslovije. Sprovodne obrede kao i misu zaдушnicu vodio je đakovački biskup msgr. Ćiril Kos uz prisutnost većeg broja svećenika, časnih sestara i rodbine. Za vrijeme obreda pjevao je zbor bogoslova, koji je i na taj način htio odati priznanje i zahvalnost dragom svećeniku i priznatom glazbeniku. Pokopan je u grobnici svećenika đakovačke i srijemske biskupije na gradskom groblju u Đakovu.

Rođen u Donjem Viljevu (Slavonska Podravina) Lovrić pohađa osnovnu školu u rodnom mjestu, po-

Stjepan Lovrić (1903.—1982.)

tom u Punitovcima i u Đakovu. Gimnaziju polazi u Osijeku i Zagrebu, gdje 1922. godine i maturira na Nadbiskupskoj gimnaziji. Odlučivši se za svećenički poziv mladi gimnazijalac upisuje se u bogoslovno sjemenište u Đakovu. Od 1923. do 1927. godine studira bogoslovsku znanost i je iste godine bio zaređen za svećenika. Pastoralno je djelovao kao kapelan i vjeroučitelj u Valpovu, Slavonskom Brodu i Osijeku. U župama Ilača, Tompojevci i Dalj djeluje kao župnik. Umirovljen je 1972., te je jedno vrijeme ispomagao kao umirovljenik u župi Vinkovci I. Bio je jedan od prvih stanovnika novosagrađenog Doma umirovljenih svećenika, a život je htio da on bude i prvi svećenik koji je u tom Domu preminuo.

U svom svećeničkom životu uz sve svoje obaveze puno pažnje posvetio je vlastitoj glazbenoj

izobrazbi kao i glazbenom odgoju pučkog pjevanja na župama u kojima je djelovao. Već kao gimnazijalac pokazivao je ne samo veliko zanimanje za glazbu, nego prije svega prirodnu nadarenost za glazbu. Zato je prionuo kako je mogao i znao upoznavanju te tako tajnovite umjetnosti. U to vrijeme u našim krajevima djelatan je cecilijanski pokret, pa se mladi Lovrić kao đak našao u krugu poznatih cecilijanaca: Dugana, Kolbea, Canjuge, Tačlika, Špoljara i Novaka. Iz tog kruga mladi Lovrić će nastojati izvući ono najbitnije i najvažnije za mladog glazbenika. Isusovac p. Flođin, kolege Ivanišić i Kokot dat će mu optimizma i hrabrosti da nastavi sa zanimanjem za glazbu. Prof. Dugan dat će mu mnogo korisnih savjeta, osobito iz kompozicije. Teoretski dio glazbe i harmoniju učiti će zajedno s kolegom Kokotom kod p. K. Kolba. Priručnik kontrapunkta prof. Dugana uvest će ga i u svijet skladanja i u svijet glazbene podloge *Cithare octochorde*.

Uz studij glazbe vlč. Lovrić bavi se pomalo i skladanjem. U početku su to kraći pokušaji, koje ljubomorno čuva u svojoj ostavštini. Kasnije će se usuditi i ući i u skladbe ozbiljnijeg značaja. Cjelokupno njegovo stvaralaštvo (iscrpnije o tome vidi u: *Sv. Cecilija*, god. XLIII., 3, 1973, 71—74.) mogli bismo podijeliti u dvije skupine: a) sakralno i b) svjetovno stvaranje.

a) Od sakralnih kompozicija *Sv. Cecilija* objavljuje mu mnoge od njih. Tako već 1925. godine objavljen je njegov prvi rad *Marijo slatko ime*, potom 1926. djelo za muški zbor *O Salutaris hostia*. Skladbu *Marijo, svibnja kraljice* objelodanit će *Sv. Cecilija* 1926. Od skladbi za muški zbor komponirao je najviše za bogoslovski zbor u Đakovu. Poznata mu je skladba *Juravit Dominus* za solo, zbor i orgulje kao i skladba *Kraljici mira*. Rado je skladao marijanske pjesme, osobito za hodočasnička mjesta, kao što su Tekije, Morović, Ilača, Marija Jud, Dragotin. Uz vokalnu glazbu vlč. Lovrić skladao je i instrumentalnu, sakralnu glazbu. To su skladbe za orgulje i harmonij. Poznata je njegova *Improvizacija* za orgulje iz 1973. godine pa *Fantazija* iz 1972. godine i k tomu *Slavonska rapsodija*.

b) Vlč. Lovrić rado je slušao narodni melos, zapisivao stare napjeve, a i sam se okušao u skladanju u narodnom duhu. Rado se pjevaju njegove kompozicije narodnog melosa kao npr.: *Cico moja, Dika piše, Sino kisni, Ori zemlja, U slavonskom kolu, Diko bebo* i druge.

Cijelog svog života žalio je što mu nije bio omogućen temeljitiji studij glazbe, jer je smatrao da je to njegovo životno određenje. Umro je tiho i prebrzo nestao iz naše sredine. Njegove sestre Jelica i Nevenka velikodušno su ostavile sve njegove note, rukopise i glazbene priručnike kao i njegov harmonij đakovačkom bogoslovnom sjemeništu. Sada je potrebno malo dublje začu u njegov rad i iznijeti na svjetlo njegovo glazbeno stvaranje.

Nikola DOGAN